

Kdy jindy bychom si měli připomínat víc než právě dnes, kdy svět je rozkolísaný, že lidé už mnohokrát překonávali nespočet krizí a válek, aby posilnění úspěchem měli důvěru v sebe, ve vzájemnou spolupráci, v Boží posilu a všeplatnou lásku. Pokud by to nebyla pravda, dávno bychom zde, na planetě Zemi, my lidé, už nebyli, přestože z obrovské, veliké tvůrčí síly jsme se narodili. Nitky různých poznání se sbíhají, votočkách se přeskupí do obrazce, který říká: právě tak to je...

Ta pravá slova jsou až ta, jež přijdou cestou z jiných sfér, přijdou náhodně a nečekaně. Právě z takových lze vyjádřit mohutný pocit, jako když rukama lehce hladíš nebeskou modř průzračné vlny, kterou máš před sebou; je to jako náhlý vhled a veliký dar od Boha. Do nebe vede vyšlapaná cesta, vždyť dobro vždycky vyhrálo; až do nebe se bude klikatit. Až do nebe vede cesta duší, jež odtud přišly, a tam se vracejí...

Ve vzácných chvílích prozření chápeme věci v nových souvislostech, najdeme nový pohled na věc a spolu svizionáři uvidíme celek. Přeji všem, aby takových chvil bylo co nejvíce, abychom se už bez hádek a hašteření už opravdu ukotvili vsebekázní, ve všeobecné spolupráci a vůctě k Bohu, jehož Syna narození právě očekáváme. Všeplatná naděje v podobě zrozeného děťátka tu s námi stále je a platí, že zázrak tvoření, touha po smíru, lásce a sblížení se ani protentokrát neodkládá.

Věra Ludíková

kresba: František Hořejš